

In

El somni de Coral

A Coral li encantaven els pirates, ho sabia tot sobre ells, però li agradaven molt més les històries que el seu avi li contava sobre pirates i tresors. El seu avi sempre li deia a Coral que ell hi havia sigut pirata de jove, però Coral no li creia.

Un bon dia Coral va prendre una decisió, aixina que va anar a casa del seu avi i...

-Vull ser pirata - va dir només entrar.

-Ho! - es va sorprendre l'avi.

-Tu sempre me contes histories de pirates y dius que abans eres pirata.

-Molt bé, però, estàs segura? - li va preguntar l'avi no molt segur de la seva néta.

-Clar que si! - va dir Coral entusiasmada.

-Segur? - li va tornar a preguntar l'avi.

-Siiii! - va exclamar Coral.

-Segura segura segura segurissima? - li va preguntar l'avi ja per tercera volta.

-Que siiiii! - va cridar Coral ja cansada de tants ``segura``.

-Molt bé, si estas tan segura vine amb mi - va dir l'avi amb una sonrisa.

Van eixir de la casa i se'n van encaminar cap a la platja. Van passar per camins que quasi ni es podia caminar perquè estava tot ple de plantes i branques que sobreixien. Encara sort que l'avi anava tallant les plantes i apartantles per obrir pas.

-Astò abans estava molt millor, a mes era més jove i passava més fàcilment - Va dir l'avi que a pesar de la seva edat podia passar quasi sense ninguna dificultat.

-Pero a on anem avi? - preguntà Coral que estava nerviosa per el que li esperaria darrere totes eixes plantes.

-Espera i veuràs - Li va dir l'avi molt més tranquil que Coral.

I quan menys se l'esperaven...

-Waaala! - se li va escapar a Coral de la sorpresa.

Havien arribat a un lloc de la platja al que Coral mai hi havia estat. Era un lloc molt bonic, però no havia sigut això el que havia fet que Coral se sorpregués tant, no, el que havia fet que Coral se sorprengués tant havia sigut que davant seua hi havia un gran vaixell embarcat, eixe vaixell hauria de tindre com a mínim cent canyons. El vaixell era de fusta però era molt resistent. Dalt del tot tenia unes veles gegants i una bandera pirata. El vaixell hauria de tindre com a mínim tres cents habitacions.

- Que, t'agrada? - li va preguntar l'avi a Coral.

-Moltíssim! es el vaixell més xulo que he vist mai - va dir entusiasmada- CORAL

- va llegir - perquè posa Coral? - li va preguntar.

- Es el nom del vaixell - va respondre l'avi - tu et crides Coral pel meu vaixell, vaig convèncer als teus pares de que et cridaren Coral. A la teva mare li encantava vindre aci i veure el vaixell. Podia passar-se hores i hores, però mai es va creure que yo era un pirata, va ser una pena per a mi.

- Es al·lucinant - va dir Coral amb un somriure.

- Aleshores si el vaixell et pareix al·lucinant mira això - va dir i va senyalar una roca gegant.

- No veig res especial a una roca - va dir una mica confundida- Ah, clar! - s'acabava d'adonar d'una cosa...

- "U, dos, tres pirates i tresors, el terror dels mars nosaltres som" - i la gran roca es va obrir.

A l'interior de la gran roca feia molt més fred, encara que ningú imaginaria que pronunciant unes paraules de ahí s'obriria una porta per a pasar a un cau de pirates.

- Aleshores si que ets un pirata i jo no et creia, perdó, es que que el teu avi siga un pirata es una cosa una mica estranya.
 - Ja o se - va dir l'avi possantse carinyós i els dos van somriure i es van abraçar
 - Abans de tot vuic que m'acclareixes unes cosetes - va dir Coral.
 - Endavant, sóc tot orelles- va dir l'avi somrient.
 - Molt bé, doncs comencem - va dir Coral - vas ser un pirata malvat?
 - No, clar que no, jo era un pirata bo, robava els tresors i altres coses que els pirates malvats robaven i les tornava al seu joc.
 - Com et crides? Tot pirata a de tindre un nom horrorós - va dir Coral
 - Es veritat, jo em cridava: El Gran pirata Barba Negra, però, ara que sóc vellet em cridaré: El Pirata Barba Blanca, que et pareix?
 - Molt bé, i ara l'última pregunta però no menys important...Puc ser pirata amb tu?! - va cridar molt entusiasmada Coral - tu ja saps que jo sempre he volgut ser pirata i ara que sé que ets un pirata podriem recrear la banda en que estaves...
 - Que dirigia!-, era el capità del vaixell. En quant al que has dit de ser pirates m'apunte, partirem demà a l'alba - va decidir l'avi molt segur.
 - Pero i els demés? - va preguntar Cora - hi haurà que esperar-los i no podem eixir demà, hi haurà que preparar-lo tot.
- Coral sentia una gran emoció per dins, però també sentia una mica de por perquè no és el mateix jugar a pirates, escoltar o llegir contes de pirates que viure una aventura de pirates. En un sospir Coral començaria a viure el seu major somni, SERIA UNA VERDADERA PIRATA!.
- Si vols que visquem una aventura de pirates hem de preparar-lo tot, començant per la vestimenta - va dir l'avi amb un somriure - ai ai ai que se m'oblidava, tenim

que cridar a la meva banda de pirates encara que han d'estar molt vellets - va dir l'avi més content que mai - Mira Coral, vine amb mi que els anem a cridar.

Acte seguit van sortir de l'amagall i l'avi es va posar a caminar per la platja posant els peus un davant de l'altre i molt juntets, fins que l'avi va cridar molt content i alçant molt els braços...

-Vine, vine, ho he trobat!, ajudam a cavar! - cridava l'avi molt content mentres movia els braços. S'havia anat molt lluny i no se l'hi escoltava be, pero Coral va anar corrent el més ràpid que podia encara que corria molt poquet degut a la sorra. Quan Coral va arribar, el seu avi que no parava de somriure i que li estava esperant de genolls a la sorra li va dir:

-Astò que hi ha baix de la sorra és el més valios que tenim a la meva banda de pirates. Per fora es una closca molt bonica però el que te per dins no es pot comparar amb res del mon, només la meva banda de pirates ho té - va dir l'avi mirant-la fixament.

-Val, però tinc una pregunta que ferte, per que eixa closca és tan important? - va preguntar Coral estranyada de que el seu avi es posara aixina quan parlava de la closca.

-Això ara no importa ja t'el diré després però ara hi ha que trobar-la - va dir l'avi i acte seguit els dos es van posar a cavar a la sorra, va passar una estona i els dos ja estaven cansats, pensaven que algú ja l'hauria agafat. Coral va cavar una mica més i de sopte...

-Mira avi, mira, mira, he trobat algo dur! - va cridar Coral molt entusiasmada - crec que es la closca, mira avi mira mira! - Coral estava molt entusiasmada d'haver encontrat la pedra.

L'avi que estava tirat en terra descansant una mica va mirar ràpidament el forat que van fer cavant, la closca que hi havia era molt molt bonica. Era molt gran per ser una

closca, segons li donara el sol es veia d'un color u altre però sempre eren colors pastissos molt bonics i brillants. Coral no podia parar de mirar la closca, era la mes bonica que mai hi havia vist. Van treure la closca amb molta cura perquè l'avi ja havia deixat molt clar que era molt valuosa i que sense la pedra la banda de pirates no era res. L'avi es va posar la closca a la boca i va dir:

-Hola, hola!, m'escoltes ull boig? Te parla el teu capità Barba Negra que ara es crida Barba Blanca. Si m'escoltes has de dir "patata patatontonton" - li va dir a la closca molt content.

Al cap d'uns segons es va escoltar una veu que surtia de la closca

-Patata patonton, home que bé escoltar el meu capità Barba Negra, Blanca perdó, perdó es que han passat tants anys que ja quasi ni m'en recorde de tu fixat - va dir el pirata -te tire molt a faltar Barba Blanca.

L'avi no parava de somriure de la felicitat de que la closca funcionara i per descontentat de tornar a parlar amb el seu amic, perquè feia molt de temps que no parlava amb algú de la banda.

-Me encantaria seguir parlant amb tu però tinc coses molt importants que fer, parlarem un altra volta t'ho prometo - i aixina li va penjar. Pero nomes penjarli es va posar la closca ara a la boca, la va agafar amb les dos mans i va bufar molt fort, acte seguit la closca va emitir un soroll tan fort que Coral i el seu avi es van tindre que tapar les orelles y fer cap enrere.

-Uf...crec...que me...he passat...una mica...no...m'enrecordava.. de que sonava...tan fort - va dir l'avi jadellant - crec que haurán escoltat el missatge - va dir l'avi que recuperava l'alè i agafava la closca que se li havia caigut a terra a causa d'el soroll - Ara crec que hem d'anar a la cova a preparar les coses per sortir demà, el primer del que hem de pensar..."u, dos, tres pirates i tresors,el terror dels mars nosaltres som" - ja havien arribat a la pedra i l'avi acababa de pronunciar les paraules

per que la roca s'obrís - Deia que ara hem de pensar en la vestimenta, es una cosa molt important - va dir l'avi i Coral va asentir. Van anar per tota la cova fins que van arribar a una habitació plena de prenes de vestir i fotografies d'antics pirates, enfront de la porta hi havia un espill gegant, al costat hi havien perxes. Havien un muntó de baguls plens de roba pirata.

-Oh cuánta roba pirata - va exclamar Coral molt contenta - puc elegir la roba que vulgui per a mi? - Va preguntar Coral sense deixar de somriure.

-Clar que si, has d'agafar una roba que será la teva roba principal y si necessites roba mentres estem en el vaixell pots agafar la del nostre armari per a tots els del vaixell - va dir l'avi tornantle el somriure.

A Coral li encantava la roba pirata, tenia un muntó de disfresses de pirata perquè com ja he dit al principi a Coral li encanten els pirates i no hi ha ni un sol día en el que no jugara amb les seves disfresses, espases, vaixells i tresors que feia amb el seu avi. Va estar una estona buscant una roba pirata que li agradara i al final la va trobar. Va agafar: una samarreta de color lila amb coll blanc, una jaqueta de color vermell amb els costats daurats, uns pantalons molt amples de color groc, unes botes altes de color negre i un cinturó negre i daurat amb una empunyadura d'espasa.

-Molt bé - va dir l'avi quan Coral li va ensenyar la roba que li havia elegit - guardala en eixe bagul - Li va dir senyalant un bagul que tenia a la detra - Molt bé, com ja em elegit la nostra roba anem a preparar tot el demás - li va dir l'avi, i mentres agafava un llapis i un full en blanc, es va sentar a una butaca que ni havia al saló i es va posar a apuntar algo.

-Que és això? - li va preguntar Coral al seu avi assenyalant el full que subjectava el seu avi.

-Es una llista,estic apuntant el que necessitem emportar-nos al vaixell i quan el tinguem ho tatxem, aixina anirem més ràpid - li va explicar l'avi.

Va passar el dia, cada vegada quedava molt menys temps perquè arribarà el moment de marxar, Coral i el seu avi havien estat tot el dia treballant, només havien parat per menjar el picnic a la orilla del mar que l'àvia de Coral les havia preparat.

Ja s'estava posant el sol i Coral i el seu avi estaven portant les coses que havien preparat al vaixell, quan de sobte van escoltar uns crits i l'aigua que estava salpicant, l'avi va deixar el baul en terra i es va donar la volta, acte seguit els dos van anar corrent. Coral es va quedar meravillada a veure que damunt del mar hi havien unes criatures molt boniques, pareixien pardals gegants, tenien una cua molt llarga amb plomes de tots els colors, al cap portaven una cresta amb molts colors i una ploma de paó més llarga del normal, tenien els ulls cadascun dels pardals gegants, portaven els ulls d'un color, les seves plomes cadascuna d'un color que brillaven molt, tenien unes ales amb plomes de molts colors que brillaven, tenia una boca xicoteta com la de un gat i les potes també estaven cobertes de plomes, tenien peus de poll i damunt d'això hi havia gent vestida de pirata amb bolsses penjades dels costats, pareixien molt contents de tornar a veure al seu capità.

-Hola Griendelin! Molt bon transport els Spanmulbens - va dir l'avi de Coral mentre abraçaba a una pirata amb el monyo arrissat i ros - Oh Jack Harper, as vingut i tu també Bonzo - va dir donant li la mà a dos pirates que somreien.

L'avi de Coral va saludar a tots els pirates que havia i tots van entrar a la cova, es van dirigir al menjador i Coral va anar al bany i quan va tornar (en menys de quatre minuts) ja estava la taula posada i el menjar també.

Hi havia molt menjar pavo relleno amb creïlles asades i verdures, tostades de pist, truita, arròs amb costra i moltes coses més, tots estaven molt contents i parlaven sense parar quan...

-Molt bé, ara que ja hem menjat i parlat hi ha que anar a les habitacions i dormir, demà serà un dia molt llarg.

I així tots van sortir del menjador, Coral no sabia a on tenia que anar i estava molt preocupada i nerviosa perquè ja no havia ningú, tots estaven a les seves habitacions, i estava desitjant que apareguera el seu avi...

-M'havia olvidat de que tu no saps a on tens que anar - li va dir el seu avi a Coral, cosa que quan li va agafar de la mà va tranquil·litzar molt a Coral.

Van anar per passadissos llargs i foscos, però al final el seu avi li va dir:

-Aquesta és! ves preparant per a dormir i ara vinc.

Coral es va posar un camisó que havia en un armari amb molta roba i es va ficar al llit.

L'habitació li va agradar molt a Coral, estava pintada de blau claret i tenia un muntó de fotografies de pirates i antics vaixells, quan entraves el primer que veies era el llit que era doble i tenia un dosel que pareixia el mar, les mantes eren liles i verdes, al costat del llit havia una tauleta de nit i dalt hi havia una estanteria amb un muntó de llibres. En front de la tauleta havia un armari (que era de a on Coral havia agafat el camisó) que per fora era un espill, però per dins era un armari gegant, a l'esquerra havia un suro i baix un escritori, a l'altra part de l'habitació hi havia un puf, una estanteria amb llibres, un silló i un palé amb llantes. Coral estava mirant la habitació quan va aparèixer l'avi.

-Hola, t'agrada l'habitació? te la va preparar Grendelin - li va dir l'avi a Coral quasi susurrant i amb un to molt dolç - vols que et conte un conte?

-Si per favor - li va demanar Coral.

-A mi de petit m'agradava molt un llibre que es cridava Les aventures de Tom Sawyer, vols que te'l llija? - li va preguntar l'avi de Coral.

-Val -li va respondre Coral al seu avi.

Prompte Coral es va quedar dormida pensant en totes les aventures que passava amb Tom Sawyer, Joe Harper i Huckleberry Finn quan s'anaven a una illa del riu

Misisipi, quan es perd a la cova gegant amb Becky Thatcher, o quan va al cementiri amb Huckleberry Finn, amb tot això va somiar Coral que li hauria agradat dormir un poquet més, però desgraciadament algú la va despertar. Julia una xiqueta de pel ondulat i que li arribava pels muscles l'havia despertat.

-Vinga, vinga has de despertar, tenim una missió! Has de posar-te la roba de pirata que vas elegir i anar al saló i esperar a que estem tots! - Julia estava molt contenta i va sortir de l'habitació taral·lejant algo.

Coral va fer cas a Julia, es va posar la roba i va anar al saló, en el que ja havien persones preparades. Coral va mirar un rellotge que hi havia penjat de la pared, eren les cinc de la madrugada i Coral tenia encara molt de somni, en canvi els pirates que ni havien al saló se'ls veia molt contents i desperts.

-Perquè esteu tan contents? - va preguntar Coral - què passa?

-Doncs passa que, tenim una missió nova! - va dir molt content el pirata Bonzo Stamp.

-I de què es tracta eixa missió? - va tornar a preguntar Coral.

-És bo que tinguem una missió nova pero no tan bo de que es tracta eixa missió - va dir Bonzo Felix posant un to més serios- en L'illa de les creïlles, pomes i formatges s'ha vist un vaixell que no era un dels seus vaixells, i temem que siga un vaixell pirata que vol l'illa.

-Oh no! això és molt roïn - va dir Coral preocupada - pero, perquè es crida L' illa de les creïlles, pomes i formatges?

-Perquè ahi es cultiven moltes creïlles i pomes molt bones, a més fan el millor formatge del mon - i així Bonzo Felix va acabar amb la seva explicació i es va anar a sentar a una de les butaques que hi havien al saló.

Prompte ja estaven tots preparats i van sortir a fora, encara estava fosc. Van anar muntant tots al vaixell. Una volta ja tots dintre el capità (Barba Blanca) es va posar

davant del timó, però en comptes d'anar per damunt de l'aigua va baixar fins que es va quedar baix terra. De sobte, van divisar una illa xicoteta a l'esquerra del vaixell, i inesperadament van aparèixer ja a l'illa. Havien anat a la velocitat de la llum, Coral estava impressionada no sabia com podia passar això.

-Com fa això el vaixell? - li va preguntar Coral a Tersilia, una altra pirata - es impressionant.

-Això tan impressionant ho fa el teu avi amb la closca- li va respondre Tersilia a Coral.

Gràcies a la closca van arribar molt pronte, i quan Coral va sortir d'el vaixell es va adonar de que portava una espasa, Coral va suposar que ho havia fet la closca. Van desembarcar al port de l'illa i tots van baixar ràpidament. Ni havia gent mirantlos fins que a Jack Harper (un pirata) li va molestar que els observaren tant. Va dir:

-Podeu anar vos ja? som pirates i si esteu tota l'estona mirantnos ens molesta - es va queixar Jack.

Els habitants de l'illa Claranten també coneguda com L'illa de les creïlles, pomes i formatges estaven assentats, així que Marieta Spill (la pirata) els va recomanar que s'anaren a les seves cases.

Ni havia una xiqueta que deia que era una pirata i els va donar un catalejo i un amulet de la sort a cadascú. Barba Blanca va mirar i va detectar que hi havia un vaixell molt gran a molta distància, amb una bandera pirata molt gran damunt del tot.

-Son la banda de la Hondonada mortal - va dir Barba Blanca amb to avorrit - al menys hi ha una cosa bona i una altra roina. La roina es que son pirates malvats, la bona es que son pirates bastant tontets i fàcils de guanyar encara que son un muntó.

No estaven preocupats per les coses roines que havia dit, si no contents per les coses bones. Rapidament es van posar en corro i van fer un pla que portava varies fases per a que sigui més eficaç i més difícil de fracasar.

Coral tenia la panxa revolta per els nervis, anava a salvar l'illa de Claranten de la malvada i tenebrosa (tontets i fàcils de vencer també) La Hondonada mortal!

Ja estava a punt d'arribar l'altra banda i tots van treure les seves espases i es van preparar, van pasar uns segons què per a ells se'ls va passar com uns minuts llargs, però finalment van sortir d'el vaixell i van anar corrent a la batalla, pero va donar la casualitat que l'altra banda tenien unes espases per a practicar la lluita, i com eren molt despistats a l'hora d'armar-se havien agafat les espases de goma espuma que utilitzaven per a entrenar en compte de agafar les de veritat.

Pero com els altres si que eren bons els van deixar marxar i van acordar que al dia següent tornarien.

L' Hondonada mortal va tornar al seu vaixell i els Felins Ballarins (que es com van acordar cridarse) van anar al seu, allí van preparar un gran menjar, per què encara que havien sortit molt prompte havia passat el matí volant i tots tenien molta fam perquè no havien ni desdejunat ni esmorzat.

Quan van acabar de menjar van continuar amb el pla. Li van demanar als fusters que estaven en la zona tota la fusta possible, van anar a buscar a la gent més forta que ni havia en tota l'illa i van comprar la corda més resistent que ni havia, es van repartir les tasques entre tots: Griendelin, Jack, Tersilia i Bibot anaven a per la fusta, Julia, Barba Blanca, Mirabella i Coral anaven a avisar als més forts i Bonzo, Ull Boig, Marieta i Zik anaven a per la corda.

A l'hora tots es van reunir en el vaixell amb el que havien planejat. Van explicar als forçuts que tenien que fer i en menys que canta un gall ja estava acabat, havien construït: una muralla gegant i una torre de vigilancia, per a que la torre i la muralla es camuflara van agafar fulles i pals i els van esparcir.

Eixe dia es van anar al llit molt prompte, l'habitació de Coral era la mateixa que en la cova, però quan va apagar la llum van aparèixer libèl·lules brillants.

-A despertarse! - esta volta havia despertat a Coral Bibot - hui es el gran dia, el dia en el que maxaquarem a l'Hondonada mortal.

-Segur que la nostra tecnica els vencerà de sobra - va dir Coral molt ilusionada. Es va vestir i va anar al saló on ja havia gent preparada. Quan ja estaven tots van sortir i desfilant van muntar a la torre i ahí van trobar un muntó de cistelles damunt una d'altra, plenes de pomes, creïlles i formatges.

Mentres buscaven si eren una trampa van trobar una nota que deia <<De vostra ajudant pirata>>

Tots savien de qui era, de la xiqueta disfresada de pirata.

Van pasar uns minuts i va aparèixer L'Hondonada mortal, Els Felins Ballarins van començar a atacar-los amb creïlles, pomes i formatges.

L'Hondonada mortal va tindre que retirar-se i Els Felins Ballarins van guanyar i el van celebrar ballant.

Quan van atacar-los amb creïlles, pomes i formatges, L'Hondonada mortal va demanar pietat donant-los els seus tresors, i Els Felins Ballarins van repartir els tresors a tot el poble, per supost ells es van quedar part del botí, i així Coral va complir el seu somni.

Tots van viure moltes aventures més, pero eixes serán materia d'un altre llibre.

FI